

Moesgaard-Kjeldsen: I Anledning af den sidste Udtalelse af det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) maa jeg naturligvis beklage, at vi ikke kan slaa Følge. Naar det ærede Medlem har været saa let at overbevise om Rigtigheden af den Sag, jeg har haft Lejlighed til at tale om, maa jeg formode, at det mere er Sagens iboende Godhed end netop mine overbevisende Ord, der har været Ledemotivet for det ærede Medlem.

Til det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) vil jeg gerne sige et Par Ord. Det ærede Medlem spurgte, hvormed jeg begrundede min Formodning om, at vi neppe var i Stand til at føre gennem Rigsdagen det Ændringsforslag, som vi begge har været med til at stille til Banklovsforslaget under Nr. 4. Det ærede Medlem fandt, at Ændringsforslaget i Virkeligheden har faaet en velvillig Modtagelse. Dernæst udtalte det ærede Medlem, at mine Grunde for at ophøre med at være Medforslagsstiller var meget smaa, selv om jeg fik vedtaget de Ændringer, som jeg havde foreslaet som Betingelse for at kunne ophøre med at være Medforslagsstiller. Jeg skal til det første Spørgsmaal svare, at jeg har et andet Indtryk end det ærede Medlem med Hensyn til den Modtagelse, som Ændringsforslaget i det hele har faaet. Naar vi kun er 6 Forslagsstillere, skønt der i Udvalget har siddet 15 Medlemmer, er dette efter mit Skøn ikke et Tegn paa, at der er stærk Stemning for Ændringsforslaget, idet jeg maa formode, at Udvalget nogenlunde er et Udtryk for Stemningen her i Tinget. Dernæst er vi jo vidende om, hvorledes Landstinget i Fjor stillede sig. Vi modtog i Fjor fra Landstinget Bank- og Sparekasselovforslagene i en helt anden Skikkelse end den, vi nu agter at give dem ved Vedtagelsen af de Ændringsforslag, som vi har stillet som Flertal i Udvalget. Og naar endelig Ministeren modtager Ændringsforslaget med en Udtalelse om, at det er ganske umuligt, hvilket neppe er et helt parlamentarisk Udtryk — i hvert Fald berettiger det os ikke til at mene, at han er enig med Forslagsstillerne i dets Godhed —, saa skønner jeg, at der ikke er megen Udsigt til, at dette Ændringsforslag kan vedtages, og hvis det bliver vedtaget, vil det i hvert Fald berede selve de to Lovforslag en saa vanskelig Skæbne, at vi neppe faar noget positivt Resultat. Da jeg nu har det Indtryk, at der er al mulig Grund til at stræbe efter et gunstigt Resultat, har jeg kunnet frafalde Ændringsforslagene under

en vis Betingelse. Hvorvidt man vil tillægge denne Betingelse større eller mindre Vægt, er en Smagssag. Naar man, som det ærede Medlem, ser den i Belysning af de Fordele, Sparekasserne i Øjeblikket har, saa indrømmer jeg, at Betingelsen er meget ringe; men jeg mener rigtignok, jeg maa hævde, at disse Ændringsforslag skal ses i Forhold til det Lovforslag, der er fremsat, og maalt med dette mener jeg, jeg med Rette kan sige, at der ved disse Ændringsforslag gives Sparekasserne en videre og bedre Arbejdsmark, bedre Arbejdsvilkkaar, end det er tilsigtet ved selve Lovforslaget, og det er paa Betingelse af, at disse bedre Arbejdsvilkkaar kan skabes, at jeg er beredt til at frafalde det andet, som kan bringe hele Sagen til at strande. Jeg tror, at hvis Sparekasserne faar disse bedre Arbejdsvilkkaar, vil det være dem muligt som hidtil at modtage Spareindskud. De vil faa Evne til at tilfredsstille deres Kundekreds, saavel Sparerne som Laantagerne, og de bliver i Stand til at gøre det paa en saadan Maade, at det bliver en bedre Støtte for de selvstændige mindre Erhverv i Haandværk, Handel og Landbrug, end hvis en for stor Brøkdæl af vore Sparemidler gaar ind i Bankerne. Det er min Hovedgrund til at holde paa Sparekasserne. Jeg ser i dem en Betyggelse for, at de Driftsmidler, som de mindre selvstændige Erhverv har Brug for, ogsaa skaffes til Veje til disse Erhverv til en rimelig og lav Rente.

Schovelin: Den ærede sidste Taler (Moesgaard-Kjeldsen) ytrede som Motivering for, at han frafalder sine Ændringsforslag, at det dog maatte gælde om at faa et positivt Resultat ud af denne Forhandling, at vi skulde „stræbe efter“ at komme til en endelig Lov. Men efterhaanden som Forhandlingen skrider frem, synes jeg, det bliver mere og mere tvivlsomt, om der er nogen særdeles Fornøjelse ved at faa denne Banklov. Jeg giver det ærede Medlem for Næstved-Kredsen (Andreasen) fuldstændig Ret i, at efterhaanden som man hører Ministeren, bliver der ikke ret meget andet tilbage end det, som er det karakteristiske ved alle danske Love, dette, at der ansættes en ny Embedsmand. Det er det karakteristiske ved alle de Lovforslag, som forelægges, navnlig dem, der forelægges af det nuværende Ministerium, at de, ogsaa i Krigstider, giver Anledning til nye Embedsmænds Ansættelse, og hvis det er det hele, der opnaas, er det tvivlsomt, om det er rigtigt at faa denne Lov.